

VINA

Jonathan Kellerman

VINA

Jonathan Kellerman

2013

Copyright © 2013 by Jonathan Kellerman
Translation © 2013 by Zuzana Pernicová
Cover design © 2013 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být přenášena ani reprodukována či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu GUILT,
vydaného nakladatelstvím Headline Publishing Group, Londýn 2013,
přeložila Zuzana Pernicová
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Hana Pernicová
Korektura: Hedvika Schiesselová
Sazba písmem Palm Springs: Dušan Žárský
Obálka: Radek Urbíš
Vydání druhé, v elektronické verzi první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v listopadu 2013

ISBN 978-80-7303-925-7

Pro Evi

*Zvláštní poděkování si zaslouží Clea Koffová,
Terri Porrasová, Miguel Porras a Randy Ema.*

1

Všechno je to moje!

Dům. Život klíčí v jejím nitru.

Manžel.

Holly už popáté obešla zadní pokoj, ze kterého byl výhled do zahrady. Zastavila se, aby nabrala dech. Ještě nenarozená holčička – Aimee – jí tlačila na bránici.

Od uzavření kupní smlouvy prošla Holly dům už nejmíň stokrát a v duchu si představovala, jak ho vylepší. Líbil se jí až do nejposlednějšího kouta a nevadily jí ani pachy nasáklé v devadesát let starém štku: kočičí moč, plíseň, zkažená zeleninová polévka. Odér starého člověka.

Za pár dní se pustí do malování a všechno překryje vůně čerstvé barvy. A depresivní šedobéžová zmizí pod veselejšími odstíny. Desetipokojový dům – nepočítaje koupelny – byl zkrátka ztělesněním Hollyných snů.

Cihlová stavba v tudorovském stylu trůnila na parcele o rozloze tisíc metrů čtverečních na jižním okraji Cheviot Hills. Vystavěli ji v dobách, kdy se od domu čekalo, že nějakou dobu vydrží, a kdy se krášlily štukovými ozdobami a zútulňovaly táflováním, mahagonovými dveřmi a podlahami z kvalitních dubových prken. V kouzelné malé studovně, která se brzy promění v Mattovu kancelář, aby si mohl vyřizovat práci i z domova, byly dokonce parkety.

Holly bude moci zavřít dveře a odclonit se od jeho nadávání na pitomce klienty, kteří si nedokážou pořádně vést účetní doklady. Natáhne se na pohodlný gauč a bude se mazlit s Aimee.

Pohlaví dítěte se dozvěděla při ultrazvukovém vyšetření ve čtvrtém měsíci těhotenství a okamžitě se rozhodla, jak holčičku pojmenuje. Matt o tom zatím neměl tušení. Pořád se ještě vyrovnával s tím, že se brzy stane otcem.

Občas si říkala, jestli se mu v noci nezdává o číslech.

Opřela se o mahagonový okenní parapet, přimhouřila oči, aby vytěsnila přerostlé býlí a uschlou travu, a snažila se představit si rajskou zahradu plnou zeleně a květin.

Dost dobře to nešlo, když ji momentálně skoro celou zabíral monstrózní pokácený strom.

Ten platan tyčící se do výšky pěti pater uváděli prodejci jako jednu z předností domu. Kmen měl široký jako ropný barel a husté listoví půvabně stínilo zahradu a dodávalo jí až přízračnou atmosféru. Holly okamžitě zapojila fantazii a v duchu viděla, jak ze silné dolní větve visí houpačka.

A jak se na ní celá rozesmátá houpe Aimee a křičí na Holly, že je nejlepší máma na světě.

Jenže po dvou týdnech jednání o kupní smlouvě přišla prudká bouřka, naprosto netypická pro tohle roční období, a kořeny platanu nevydržely. Ten obr se naštěstí jenom naklonil, ale nevrátil se úplně. Kdyby ano, dopadl by přímo na dům.

Uzavřeli dohodu, že prodávající – syn a dcera staré paní – zaplatí pokácení a odvoz mamutího stromu, likvidaci pařezu a úpravu terénu. Jenže ti dva ve snaze uškodlit, co se dá, zaplatili specializované firmě jenom za pokácení, takže za domem zůstala hromada mrtvého dřeva zabírající skoro celou zahradu.

Matt div nevyletěl z kůže a vyhrožoval, že z koupě vycouvá. Že ji *anuluje*. Takový hnusný výraz.

Holly ho uchlácholila slibem, že si urovnání situace vezme na starost. Zařídí, aby se dočkali nějaké kompenzace, a on si s tím vůbec nemusí dělat hlavu.

No dobře. Ale jen pokud se o to fakt postaráš sama.

Když teď Holly civěla na tu horu dřeva, deptalo ji to a nevěděla, co si počít. Část snad půjde použít jako palivové dříví. Drobné větvičky, listí a kusy kůry by mohla vlastnoručně shrabat a založit někde kompost. Ale ty obří špalky...

No, něco už vymyslí. A mezitím je potřeba vypořádat se s pachem kočičí moči, plísň, zkažené polívky a staré paní.

Paní Hannahová prožila v domě dvaapadesát let. Jak ale může něčí pach nasáknout i do omítky a do dřeva? Ne že by snad Holly proti starým lidem něco měla, i když jich moc neznala.

Musí přece existovat něco – třeba nějaký speciální deodorant –, čím se dá i ve vyšším věku tělesný odér potlačit.

Ať tak či onak, Mattovi se tu časem začne líbit. Přijde k rozumu, jako vždycky.

Třeba jako když vybírali dům. Nikdy dřív se ani v nejmenším nezajímal o architekturu, ale zničehonic začal horovat pro *modernu*. Holly s ním trpělivě objížděla tunu nudných bílých krabic, protože věděla, že Matt si vždycky najde důvod koupit zavrhnout – byl zkrátka takový.

Když konečně narazila na dům svých snů, už mu na architektonickém stylu ani za mák nezáleželo a zajímal se jen o cenu.

Koupě probíhala až neuvěřitelně hladce, jako by se hvězdy ocitly v příznivém postavení a zafungovala pozitivní karma: umřela stará paní, hamižné děti chtěly její majetek co nejrychleji zpeněžit, obrátily se na realitní kancelář Coldwell, čírou náhodou jednaly s Vanessou a ta se obratem spojila s Holly a dala jí o domě vědět ještě předtím, než ho veřejně nabídne k prodeji, protože jí dlužila nejednu laskavost za všechny ty noci, kdy jí Holly dělala vrbu, utěšovala ji při plačtivých opicích a trpělivě naslouchala jejím nářkům na zpackaný osobní život.

Připočtete k tomu nejstrmější pokles cen nemovitostí za celá desetiletí a skutečnost, že si Holly od ukončení vysoké školy před devíti lety počínala jako paní Skrbílková a dřela v marketingu dvanáct hodin denně. Matt byl ještě spořivější, navíc dostal v práci přidáno a šikovně investovali akcie, které protečně získali od jednoho z Mattových kamarádů z byznysu. Takže měli našetřeno dost na první splátku a bez problémů si obstarali hypotéku.

Všechno je to moje!

Včetně toho stromu.

Holly se chvilku potýkala s masivní mosaznou klikou – nikdy neměněnou, ještě původní! –, konečně se jí povedlo otevřít zkřížené francouzské dveře a vyšla na zahradu. Kličkovala mezi popadanými větvemi, uschlým listím a kusy kůry, až došla k plotu oddělujícímu pozemek od sousedního.

Teprve teď si spoušť v zahradě poprvé pořádně prohlédla a bylo to ještě horší, než si myslela. Firma, která přijela strom pokácet, si počínala humpolácky a nechala uřezané větve padat na nechráněnou zem. Zahrada byla posetá dírami, nebo spíš krátery – hotové dílo zkázy.

Možná by původním majitelům měla pohrozit, že je zažaluje, pokud to všechno neodvezou a neuklidí.

Jenže k tomu by potřebovala právníka. Takového, který si vezme honorář až podle vysouzené částky... *Panebože, ty díry jsou ale děs.* Trčely z nich spletence kořenů připomínajících červy a výhrůžné obří třísky.

Klekla si na okraj největšího kráteru a šklubla za kořeny. Ani se nehnuły. Přesunula se k menšímu, ale jenom zvířila oblak prachu.

V třetí díře se jí povedlo vypáčit z vyschlé hlíny chuchvalce tenčích kořenů. Prsty přitom zavadila o cosi tvrdého. Kovového.

Zakopaný poklad, hurá! Pirátská kořist! No nebyla by to spravedlivá odměna?

Holly s úsměvem odhrnovala hlínu a kamínky, až na ni vykukla světlemodrá ploška. Pak červený kříž. A během chvilky odhrabala celý vršek té kovové věci.

Byla to schránka, něco jako příruční sejf, ale větší. Modrá, až na červený kříž uprostřed.

Že by nějaký zdravotnický materiál? Anebo tu děcka prostě jen něco zahrabala ve vyhozené krabici?

Holly schránkou zapáchla, ta se maličko zavíklala, ale držela v zemi pevně. Holly s ní lomcovala sem a tam. Trochu ji uvolnila, ale pořád ji ne a ne vyprostit.

Pak si na něco vzpomněla, došla do garáže a našla v hromadě zrezivělého nářadí prastarou lopatu. S tímhle je dřívější majitelé taky vypekli – slibovali, že dům kompletně vyklidí, ale

náradí tu nechali pod záminkou, že je pořád ještě použitelné. Aby to vypadalo, že se snaží prokázat jim laskavost.

Jako by snad Matt někdy používal zaštipovací kleště, hrábě nebo ruční frézku.

Holly se vrátila k díře, vrazila lopatu mezi okraj skříňky a zeminu a opatrně se o ni opřela. Zaskřípělo to, ale schránka se pohnula jen trošku, potvora jedna umíněná. Třeba by se dalo jen nakouknout pod víko, co je vevnitř..., ale ne, zaklapovací petlice pevně vězí v hlíně. Potýkala se s lopatou dál, ale nikam to nevedlo.

Dřív by se o lopatu opřela plnou vahou. V dobách, kdy dvakrát týdně chodila na zumbu, jednou týdně na jógu, běhala desetakilometrové okruhy a nemusela si odříkat suši, carpaccio, latté a chardonnay.

Všeho jsem se vzdala kvůli tobě, Aimee.

Teď jí s každým dalším týdnem těhotenství ubývalo sil a z nejvšednějších úkonů se stávalo utrpení. Narovнала se a lapala po dechu. No dobře, dojde na plán B. Opatrně, aby se vyvarovala přílišné námahy, odtesávala krátkými mělkými záseky hlínu podél okrajů krabice.

Obkroužila je dvakrát, a když zarazila lopatu do země, aby je objela potřeť, povedlo se jí podebrat levou stranu a schránka vyletěla ven. Holly zavrávala a div neupadla.

Prudce rozpažila, aby nabrala rovnováhu, a lopata jí vylétla z ruky.

Cítila, jak se kácí dozadu, čistě silou vůle se pokusila udržet na nohou a kupodivu se jí to povedlo.

To bylo o fous. Sípala jako astmatický gaučový povaleč. Konečně se jakžtakž vzpamatovala a popotáhla modrou krabici na rovnější místo.

Schránka neměla zámek, jen obyčejnou zaklapovací petlici, zatuhlou a zoxidovanou. Z flíčku na krabici, kde se odloupl modrý nátěr, bylo patrné proč – celá skříňka včetně zavírání byla mosazná. Pevná a těžká. Už jen takový kus mosazi sám o sobě musí mít nějakou cenu.

Holly se zhluboka nadechla a lomcovala petlicí, dokud ji neodchlípla.

„Čáry máry fuk,“ pronesla a odklopila víko.

Krabice byla uvnitř vyložena zažloutlými novinami. V nich si hovělo cosi zabaleného v chlupaté látce – v dece olemované saténem. Asi bývala modrá, ale vybledla do neurčité žlutozelené barvy. Na saténovém okraji se rýsovaly nafialovělé skvrny.

Někomu ta věc stála za zabalení. A za zakopání do země. Holly raneček dychtivě vytáhla.

Přepadlo ji zklamání, protože moc nevážil. Takže na zlaté pruty, mince nebo diamanty si může nechat zajít chuť.

Položila deku na zem, vzala ji za okraj a rozbalila.

Zevnitř se na ni cosi zašklebilo.

Pak se to rozsypalo a... Panebože! Holly zaječela. Ta věc se jí rozpadla před očima, protože ji držela pohromadě jen pevně omotaná deka.

Drobná kostra, tedy teď už jen hromádka rozsypaných kostí.

Lebka přistála přímo před ní. Usmívala se. Černé oční jamky ji probodávaly pohledem.

Dva droboučké zuby v dolní čelisti vypadaly, jako by se do ní chtěly zakousnout.

Holly seděla jako přikovaná k zemi, nebyla s to se pohnout, dýchat ani myslet.

Opodál zapípal pták.

Pak se rozhostilo ticho.

Stehenní kost se odkutálela kus stranou, jako by o své vlastní vůli, a Holly vyjekla děsem a odporem.

Lebku to ani v nejmenším neodradilo. Dál na ni zírala. Jako by něco věděla.

Holly sebrala zbytky sil a rozkřičela se.

Křičela a křičela.